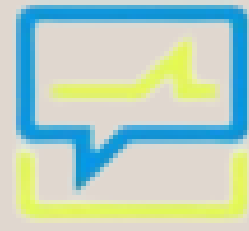
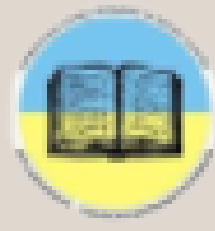


DAAD



ГО ЄОНУ
NGO EESU/AEDE



Онлайн-конференція Online-Konferenz



Наукові дослідження і наукове писемне мовлення в Україні та Німеччині

WISSENSCHAFTLICHES ARBEITEN UND
SCHREIBEN IN DER UKRAINE UND IN
DEUTSCHLAND

Kiїв, 26. - 27.11.2021

**НАУКОВІ ДОСЛІДЖЕННЯ І
НАУКОВЕ ПИСЕМНЕ МОВЛЕННЯ
В УКРАЇНІ ТА НІМЕЧЧИНІ**

**WISSENSCHAFTLICHES ARBEITEN
UND SCHREIBEN IN DER UKRAINE
UND IN DEUTSCHLAND**

Матеріали Міжнародної наукової онлайн-конференції 26-27 листопада 2021р.

Київ 2021

**„НАУКОВІ ДОСЛІДЖЕННЯ І НАУКОВЕ ПИСЕМНЕ МОВЛЕННЯ В
УКРАЇНІ ТА НІМЕЧЧИНІ. WISSENSCHAFTLICHES ARBEITEN UND
SCHREIBEN IN DER UKRAINE UND IN DEUTSCHLAND.“**

Матеріали Міжнародної наукової онлайн-конференції 26-27 листопада 2021 року/ Укл. С.М. Іваненко, А. Ланге, Т.А. Ляшенко, О.В. Холоденко, О.О. Яременко-Гасюк. – К.: НПУ імені М.П. Драгоманова, 2021. – 188 с.

До збірки увійшли матеріали доповідей, в яких розглядаються питання, пов'язані з науковими дослідженнями та їх висвітленням у друкованих працях науковців як в Україні, так і в Німеччині, демонструючи симбіоз дещо різних підходів: анотації доповідей і тези.

Організація наукової онлайн-конференції відбувалася під патронатом ДААД у рамках міжнародного проекту.

Матеріали доповідей учасників конференції подаються у авторській редакції.

ISBN 978-966-931-249-5

© Іваненко С.М., Ланге, А. Ляшенко Т.А.,
Холоденко О.В., Яременко-Гасюк О.О. 2021

© Вид-во НПУ імені М.П. Драгоманова,
2021

ЗМІСТ

KONFERENZPROGRAMM	7
VORTRÄGE UND WORKSHOPS	9
ABSTRACTS DER VORTRÄGE UND WORKSHOPS	10
Viktoriya Bilytska. <i>Strukturierte Promotion in Deutschland: Eine erfahrungsbasierte Reflexion</i>	10
Kerstin Dalljo und Anja Lange. <i>Wie gestaltet man eine Präsentation?</i>	11
Svitlana Ivanenko. <i>Sprachliche Besonderheiten des wissenschaftlichen Stils in wissenschaftlichen Textsorten – Abstract, Hausarbeit, Bachelor- bzw. Masterarbeit</i>	12
Danny Klapper. <i>Vier Möglichkeiten der Befragung von (literarischen) Texten</i>	13
Andrea Klein. <i>Hilfreiche Ansätze für das Lehren des wissenschaftlichen Arbeitens – Didaktik des wissenschaftlichen Arbeitens und Schreibens</i>	14
Volodymyr Kowtun. <i>Moderne Lehrwerke im DaF-Unterricht als Entwicklungsoption für wissenschaftliches Arbeiten und Schreiben</i>	15
Viktoriia Lemeshchenko-Lagoda und Olena Suprun. <i>Vorstellung der Kollaboration „Business – Wissenschaft“ bei der Vorbereitung des Masters Agrarmanagement</i>	17
Svitlana Macenka. <i>Linguistische Literaturwissenschaft als Forschungsbereich am Lehrstuhl für deutsche Philologie der Lwiwer Iwan-Franko Universität</i>	18
Roman Melnyk. <i>Was ist ein Plagiat? Wissenschaftliches Plagiat – Regelungen und Praxis in der Ukraine</i>	20
Bernhard Schloer. <i>Wissenschaftliches Plagiat – Regelungen und Praxis in Deutschland</i>	21
Alla Paslawska. <i>Herausforderungen in der Wissenschaft aus ukrainischer Sicht</i>	22
Rostyslav Pylypenko. <i>Die interdisziplinären Forschungsmethoden der Textanalyse für ukrainische Germanistinnen und Germanisten</i>	23
Oksana Schwajka. <i>Studium und Forschung in Deutschland. DAAD-Stipendien</i>	24
Maria Suschko-Bezdenezhnykh und Anja Lange. <i>Zitieren für Einsteiger und Profis</i>	25
Nicolai Teufel. <i>Predatory Publishing</i>	26

КОРОТКІ ОПИСИ ДОПОВІДЕЙ ТА ВОРКШОПІВ	27
Вікторія Білицька. <i>Структурована аспірантура у Німеччині: аналіз власного досвіду</i>	27
Керстін Далльо та Аня Ланге. <i>Як оформити презентацію?</i>	28
Світлана Іваненко. <i>Мовні особливості наукового стилю у текстах наукових жанрів (анотація, реферат, бакалаврська або магістерська робота)</i>	29
Денні Клаппер. <i>Чотири способи звертання до (літературних) текстів</i>	30
Андреа Кляйн. <i>Ефективні підходи до викладання принципів наукової роботи – дидактика наукової роботи та письма</i>	31
Володимир Ковтун. <i>Сучасні підручники курсів “Німецька мова як іноземна” як напрям розвитку наукової роботи та письма</i>	32
Лемещенко-Лагода Вікторія, Супрун Олена. <i>Колаборація “Бізнес - Наука” під час підготовки магістрів за спеціальністю “Аграрний менеджмент”</i>	33
Світлана Маценко. <i>Лінгвістичне літературознавство як науковий напрям на кафедрі німецької філології Львівського університету імені Івана-Франка</i>	35
Роман Мельник. <i>Що таке плагіат? Науковий плагіат – положення та практика на Україні</i>	36
Бернхард Шльоер. <i>Науковий плагіат – положення та практика у Німеччині</i>	37
Алла Паславська. <i>Виклики в українській науці</i>	38
Ростислав Пилипенко. <i>Міждисциплінарні методи дослідження текстів для українських германістів</i>	39
Оксана Швайка. <i>Навчання та дослідження в Німеччині. Стипендії DAAD</i>	40
Аня Ланге, Марія Сушко-Безденежних. <i>Коректне цитування: поради для початківців та професіоналів.</i>	41
Ніколай Тойфель. <i>Хижсацькі публікації</i>	42
ТЕЗИ ДО ТЕМАТИКИ КОНФЕРЕНЦІЇ	44
Andrijenko, Wladislaw. GEBRAUCHSSPEZIFIK UND ÜBERSETZUNG DER REALIENWÖRTER IN UKRAINISCHEN UND DEUTSCHEN MODERNEN MEDIEN	44
Bilytska, Victoriia. STRUKTURIERTES PROMOTIONSSTUDIUM: ERFAHRUNGSBASIERTE REFLEXION	46
Halytska, Olena. AUF DEM WEG ZUR AKADEMISCHEN INTEGRITÄT?!	49

Gaman, Iryna. KONSEQUENTER ANSATZ ZUM SCHREIBEN WISSENSCHAFTLICHER ARBEITEN	53
Dzykovych, Olha. SUCHE IM INTERNET FÜR WISSENSCHAFTLICHES ARBEITEN	58
Запара В. М. АКАДЕМІЧНА ДОБРОЧЕСНІСТЬ ТА ОСНОВИ АКАДЕМІЧНОГО ПИСЬМА	61
Запольська Ю. А., Слабко В. М. ПІДГОТОВКА СТУДЕНТІВ ДО ВИКОРИСТАННЯ ІНШОМОВНИХ ДЖЕРЕЛ ПІД ЧАС ОРГАНІЗАЦІЇ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ	65
Іваненко С.М. АКАДЕМІЧНЕ ПИСЬМО – НОВИЙ ФАХ В СИСТЕМІ ВИЩОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ	72
Karpiņa, Halyna. DIE REDEMİTTTEL ZUR GESTALTUNG. DES WISSENSCHAFTLICHEN SCHREIBENS	79
Кобернік С.Г., Єжель І.М. ДОТРИМАННЯ НОРМ АКАДЕМІЧНОЇ ЕТИКИ В НАЦІОНАЛЬНОМУ ПЕДАГОГІЧНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ІМЕНІ М.П.ДРАГОМАНОВА: СУЧАСНИЙ СТАН І ПЕРСПЕКТИВИ	83
Kovbasyuk, Larysa. PLAGIATSPRÜGUNG VON WISSENSCHAFTLICHEN ARBEITEN DER STUDIERENDEN	89
Kovtun, Volodymyr. MODERNE LEHRWERKE IM DAF-UNTERRICHT ALS ENTWICKLUNGSOPTION FÜR WISSENSCHAFTLICHES ARBEITEN UND SCHREIBEN	94
Кофанова О. В., Кофанов О. Є. ВИКЛИКИ І ПОТЕНЦІЙНІ НЕБЕЗПЕКИ ШИРОКОГО ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙ	103
Кравченко Н. Г. ПРОЦЕСИ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ В СУЧАСНОМУ НАУКОВОМУ ДИСКУРСІ ЯК ВИКЛИК СЬОГОДЕННЯ	110
Lange, Anja. ERFAHRUNGEN AUS ZWEI FACHSPRACHENKURSEN ZUM WISSENSCHAFTLICHEN ARBEITEN UND SCHREIBEN IN DER UKRAINE, IN GEORGIEN UND ASERBAIDSCHAN	115
Лемещенко-Лагода В.В., Супрун О.М. КОЛАБОРАЦІЯ «БІЗНЕС – НАУКА» ПІД ЧАС ПІДГОТОВКИ МАГІСТРІВ ЗА СПЕЦІАЛЬНІСТЮ «АГРАРНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ»	121
Melnychuk, Halyna. AKADEMISCHES SCHREIBEN UND KOMMUNIZIEREN	126
Moisieieva, Nataliia. SELBSTZITIEREN VS. SELBSTPLAGIAT	130
Павицька К.М. ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРНЕТ-РЕСУРСІВ У НАВЧАННІ ІНОЗЕМНИХ МОВ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОЇ ОСВІТИ	135

Panov Sergey, Kuzmenko Raisa. DEVELOPMENT OF STUDENTS' CREATIVE ABILITIES IN LEARNING FOREIGN LANGUAGE AT THE FACULTIES OF NATURAL SCIENCES	139
Петровська О.Я. КАТЕГОРІЇ НАУКОВОГО УКРАЇНСЬКОГО ДИСКУРСУ	143
Петько Л. В. АКАДЕМІЧНЕ ПИСЬМО ЯК НАВЧАЛЬНИЙ ЕЛЕМЕНТ ПРОФЕСІЙНОГО СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ СТУДЕНТІВ ПЕРШИХ КУРСІВ БАКАЛАВРАТУ	147
Попов Г. В. ЛОГІКО-ГНОСЕОЛОГІЧНІ МОЖЛИВОСТІ І ПРАКТИЧНА ФУНКЦІЯ ЕКОБЕЗПЕЧНОГО РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА	153
Попова І. В., Зінченко Н. Ю. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ЕКОБЕЗПЕЧНОГО РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА	157
Raskevych, Alina. WAS IST WISSENSCHAFT UND WAS IST WISSENSCHAFTLICHES ARBEITEN?	162
Рудницька К.М. РЕАЛІЗАЦІЯ МЕТИ ФАХОВОГО НАВЧАННЯ ГЕОГРАФІЇ В УКРАЇНСЬКИХ І БРИТАНСЬКИХ ПОСІБНИКАХ З ГЕОГРАФІЇ	166
Selezen, Yevheniia. TYPOLOGIE DER ONOMASTISCHEN REALIENBEZEICHNUNGEN IN EINEM KÜNSTLERISCHEN TEXT	169
Смольнікова О.Г. НАУКОВЕ ПИСЕМНЕ МОВЛЕННЯ В КОНТЕКСТІ АВТОНОМНОГО НАВЧАННЯ	171
Туришева О.О. КУЛЬТУРА АКАДЕМІЧНОЇ ДОБРОЧЕСНОСТІ В КПІ ім. ІГОРЯ СІКОРСЬКОГО	176
Fedortschenko, Olga. EMOTIONALER WORTSCHATZ IN DER KURZPROSA VON P. SÜSSKIND: ÜBERSETZUNGSVERFAHREN	181
Холоденко О.В., Кузьменко Р.І. ПИТАННЯ АКАДЕМІЧНОГО ПЛАГІАТУ В ЗАКОНІ УКРАЇНИ «ПРО ОСВІТУ» ТА ІНШИХ ДЖЕРЕЛАХ	182

скорочення викидів парникових газів і запровадив Механізм чистого розвитку для країн, що розвиваються [1, с. 10].

Список використаних джерел

1. Бондар О.І. «РІО+20» – шлях до сталого розвитку: оцінки та перспективи / О.І. Бондар // Екологічні науки. — 2012. — №1. — С. 3-14.
2. Горелов А.А. Социальная экология / А.А. Горелов. — М.: ИФ РАН, 1998. — 262 с.
3. Семенюк Н.В. Філософія екобезпечного поступу людства в епоху глобалізації та інформаційної революції: автореф. дис. канд. філос. наук: 09.00.10 / Н.В.Семенюк. — К., 2009. — 18 с.

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ЕКОБЕЗПЕЧНОГО РОЗВИТКУ СУСПІЛЬСТВА

Актуальність дослідження проблематики екобезпечного розвитку обумовлена потребами практики, насамперед, завданням пошуку шляхів і ресурсів вирішення екологічної проблеми, яка для України і всього світового суспільства стоїть надзвичайно гостро. І хоча літератури з цього приводу є досить багато, проблему не можна вважати остаточно вирішеною. Серед низки завдань першочерговими є: визначення поняття «екобезпечного розвитку» (його зміст та складники); логіко-гносеологічні можливості і практична функція поняття; людський фактор в системі екобезпечного розвитку; екологічна свідомість як основа екобезпечної діяльності людини.

Для визначення поняття «екобезпечного розвитку», його змісту та складників в першу чергу розглянемо становлення того комплексу ідей та концепцій, що складає основу сучасного розуміння даної моделі еволюції людської цивілізації. Виникнення ідей екобезпечного розвитку пов'язано з актуалізацією екологічної проблематики у другій половині ХХ ст. Так, вже на Першій Всесвітній конференції ООН з навколишнього середовища, що відбувалася у Стокгольмі у червні 1972 р., її генеральний секретар Моріс Стронг вперше сформулював поняття екорозвитку, розуміючи його як екологічно орієнтований соціально-економічний розвиток, за якого зростання добробуту людей не супроводжується погіршенням стану довкілля і деградацією природних систем [1, с. 151].

На цій конференції було прийнято «Декларацію про охорону навколишнього середовища», в якій зокрема формулювалися п'ять принципів екорозвитку:

1. Людина має право на сприятливі умови життя у навколишньому середовищі.
2. Природні ресурси Землі і особливо репрезентативні зразки природних екосистем мають бути збереженими на благо теперішнього та майбутнього поколінь.
3. Повинна підтримуватися здатність Землі відтворювати життєво необхідні ресурси.
4. Людина несе особливу відповідальність за збереження і розумне управління продуктами живої природи і її середовища, що має бути покладено в основу планування економічного розвитку.
5. Непоправні ресурси Землі повинні використовуватися таким чином, щоб забезпечити їх захист від вичерпання в майбутньому.

Починаючи з кінця 1980-х років ідеї екобезпечного розвитку розвивалися переважно в рамках концепції стійкого (сталого) розвитку «sustainable development»), сутність якого полягає у такому задоволенні потреб теперішнього часу, що не ставить під загрозу здатність майбутніх поколінь задовольняти свої власні потреби.

Поштовхом для створення даної концепції стала доповідь «Наше спільне майбутнє», що була підготовлена та представлена в 1987 р. Всесвітньою комісією з навколишнього середовища та розвитку на чолі з прем'єр-міністром Норвегії Г.Х. Брунтланд. Цей документ різко загострив питання про необхідність пошуку нової моделі цивілізації. У ньому яскраво показана неможливість ставити і вирішувати крупні екологічні проблеми поза їх зв'язком з соціальними,

економічними і політичними проблемами. Комісія заявила, що економіка повинна задовольняти потреби людей, але її зростання повинне вписуватися в межі екологічних можливостей планети. Прозвучав заклик до «нової ери економічного розвитку, безпечного для довкілля».

Остаточне закріплення концепції стійкого розвитку як глобальної стратегії, визаною світовою спільнотою, відбулося на Конференції ООН з навколишнього середовища та розвитку, що відбулася 1992 р. у Ріо-де-Жанейро («Ріо-92»). В документах «Ріо-92» стійкий розвиток визначається як розвиток, який дозволяє на довготривалій основі забезпечити стабільне економічне зростання, що не приводить до деградаційних змін довкілля. Основні ідеї «Ріо-92» полягають у наступному:

- необхідність переходу світової спільноти на рейки екологічно орієнтованого і стійкого довготривалого розвитку;
- неминучість компромісів і жертв, особливо з боку розвинених країн, на шляху до більш справедливого світу і стійкого розвитку;
- неможливість руху країн, що розвиваються, тим шляхом, яким прийшли до свого благополуччя розвинені країни;
- вимога до всіх верств суспільства у всіх країнах усвідомити безумовну необхідність такого переходу і всіляко йому сприяти [2, с. 74-75].

Поняття екобезпечного розвитку також передбачає регульованість та контроль за процесами, що відбуваються у системі «природа-суспільство». Екобезпечний розвиток – це регульований розвиток: цілеспрямований контроль над змінами, що відбуваються, прогнозування і компенсація найбільш небезпечних нестабільностей і диспропорцій розвитку. Загальнолюдську парадигму екобезпечного розвитку, варто розглядати як настання якісно нового етапу розвитку людства, у ході якого окремі держави і усе світове співтовариство

в цілому організують цілеспрямовану і скоординовану діяльність, спрямовану на: повну нейтралізацію всього негативного комплексу соціальних, економічних і екологічних диспропорцій, накопичених (в основному за останнє сторіччя) у суспільстві і навколишньому середовищі; створення умов, що виключають виникнення таких диспропорцій. Розвиток, при якому, по-перше, масштаби експлуатації природних ресурсів, напрямки інвестицій, орієнтація технічного і соціального розвитку узгодяться з майбутніми потребами майбутніх поколінь; по-друге, при цьому поняття потреб включає й інтереси найбільш вразливих шарів світового населення, задоволення яких вважається пріоритетним; по-третє, обмеження в експлуатації природного середовища і природних ресурсів визнаються неминучими, але вони в кожен конкретний момент повинні погоджуватися з досягнутим рівнем технічного розвитку і соціальної організації суспільства, а також зі здатністю біосфери справлятися з наслідками людської діяльності [3, с. 8].

До числа основних складників екобезпечного розвитку, через які виявляється його сутність, належить й поняття екологічної безпеки. Екологічна безпека – це сукупність певних властивостей навколишнього природного середовища і створених цілеспрямованою діяльністю людини умов, за яких (з урахуванням екологічних і соціальних чинників та науково обґрунтованих допустимих навантажень на об'єкти біосфери) утримуються на мінімально можливому рівні ризику антропогенний вплив на навколишнє середовище і негативні зміни, що відбуваються в ньому, забезпечується збереження здоров'я та життєдіяльності людей і виключаються віддалені наслідки такого впливу для теперішніх та наступних поколінь.

Екологічна безпека – це стан захищеності життєво важливих інтересів об'єктів екологічної безпеки (особистості, суспільства та держави) від загроз